

тестанти, съ по-старитѣ ирландци, съ' духоборцитѣ въ по-ново врѣме и т. н.). Сжщото е и съ много по-важното и крупно явление — *колониално разширение* — обнаружено въ колонии, *извънколониини периметри, протекторати и сфери на влияние*. Емиграционното движение по вълнитѣ на тая колониална експансивность, тѣй системно ржководено отъ нѣкои велики Сили и *диктувано отъ тѣхнитѣ развити индустрии и търговии*, въ стопанствената си основа е диаметрално противоположно на долуразглежданото въ най-тѣсна смисълъ *емигриране*. Послѣдното е вече спонтанно спроти държавата и се импулсира отъ нейната локална или обща бѣдность. Но ако и тукъ се срѣщаме съ случаи, въ които, ако и при тѣй даденитѣ условия държавата улѣснява и ржководи това емигриране, то е защото тая послѣдната, колкото и да счита това явление за *необходимо зло*, е безсилна поне за сега да приложи нуждния лѣкъ въ корена на злото. Такава държава е именно Италия.

И тѣй, двата най-важни отѣнѣци отъ разграничаването понятието *емигриране*, за да го приспособимъ къмъ долуразглежданото, сж *ирѣхраната* (съпоставена на *ичалбата*) и *ирѣзокеанното* напущане на отечеството (съпоставено на континенталното).

Прѣзокеанното емигриране (включая Азия и Африка) може да бжде масово и поединично — за насъ е все едно; систематичното му, обаче, практикуване въ дадена страна, отъ край врѣме или прѣзъ дадено число декади, придава на цѣлото това явление единъ особенъ социаль-економически характеръ, който, прѣди всичко, сочи на една аномалность. За примѣръ на такава аномалность ни служи пакъ Италия.

Вече самия фактъ, че на едно население отъ 34 милиона Италия дава *ежегодно* повече отъ половинъ милионъ емигранти, които прѣзъ нѣкои години сж достигали до 800,000 души, е достатъчно краснорѣчивъ въ горнята